

[Honoré]

servative folkepartis holdning, for så vidt jeg kan fornemme det, er ligestillingsrådets områdene næsten ubegrænset: det er et enormt felt, ligestillingsrådet får at skulle arbejde med, at udtale sig om og stille forslag om.

Hr. Melchior tilsluttede sig hr. Johan Philipsens opfordring til arbejdsministeren om en rimelig administration. Deri er der i og for sig for os at se noget positivt, men vi mener altså, at denne lov giver alt for store statslige beføjelser til en omformning af samfundet i en for os at se uheldig retning.

Jeg vil, hvis tiden tillader det, komme lidt nærmere ind på, hvorfor jeg mener, at der foreligger en omformning af samfundet i totalitær og socialistisk retning, men selvfølgelig er det først og fremmest i udvalget, at jeg vil forsøge at dokumentere det.

Vi er i kristeligt folkeparti tilhængere af ligeberettigelse på arbejdsmarkedet, så kvinder og mænd alt efter personlige behov og kvalifikationer har en alsidig uddannelses- og erhvervs mulighed. Men vi har fremsat vores forslag, fordi vedtagelsen af ligestillingsloven har ført Danmark et skridt nærmere hen imod et totalitært samfund, som kristeligt folkeparti er modstander af. Vi siger det ret skarpt, men vi mener altså også, at der er realiteter bag ved det.

Dette totalitære lighedssamfund er skildret i et svar fra statsministeren, svar nr. 22 til behandling af lovforslag nr. L 146 den 15. marts 1978. Det fremgår af dette svar, at målet for lighedsbestræbelserne bl. a. er at give kvinder og mænd ikke bare samme rettigheder, men også samme forpligtelser med hensyn til arbejdsmiljø, arbejdsliv. Men derudover skal de have samme forpligtelser med hensyn til uddannelse, familieliv og samfund. Ja men hvad nu, hvis de nu ikke ønsker det? Der sigtes på at skabe, hedder det, reel ligestilling, og de traditionelle kønsroller skal ændres. Jeg mener, der her er givet et foreløbigt signalement af et socialistisk totalitært samfund, og jeg vil gerne påpege nogle efter min mening uholdbare ting i dette lovforslag. Som middel til at indføre et fremtidigt lighedssamfund vil man tage initiativ til forskelsbehandling her og nu. Der indføres en uholdbar spænding mellem dette idealsamfund og tilstanden her og nu svarende til, at man, hvis man ville indføre et frihedssamfund, ville undertrykke friheden her og nu som middel til at nå denne fuldkomne fri-

hed. Der er her en skrigende modsætning mellem mål og middel.

De såkaldte lighedsbestræbelser – det er det andet punkt – på arbejdsmarkedet kan ikke isoleres, men må ses i sammenhæng med en totalitær lighedspolitik, der ikke bare omfatter arbejdsmarkedet, nej, som omfatter en hel masse andre forhold: samfundslivet, hedder det, og uddannelsen, sågar familien skal staten nu til at manipulere med. Man vil lave om på familielivet, man vil ændre folks kønsroller. Ja men har staten et mandat til at lave disse ting? Er det et statsligt anliggende? Ja, det er det, hvis man er tilhænger af en totalitær samfundsopfattelse, men ellers kan jeg da ikke se det.

For det tredje vil jeg sige, at lighedsbestræbelserne i denne udformning er udtryk for kønslig ensretning. Hvordan kan jeg sige det? Jo, bestræbelserne sigter jo ikke bare imod at give begge køn lige arbejdstilbud og uddannelsesstilbud, men gennem tvang i form af kvoteringsordninger eller favorisering af det ene køn at dirigere dem, få dem til imod deres eget erhvervsønske at gøre samme brug af tilbuddene. Heri ligger det efter min mening slående: ikke det, at de får samme tilbud, men at de skal gøre samme brug af tilbud, er efter min mening en udtalt totalitær tendens. I dette totalitære samfund – lighedssamfundet – vil friheden naturligvis blive reduceret i takt med virkeliggørelse af ligheden.

Ligebehandlingslovens § 11, stk. 2 – nu vil jeg tage et af disse punkter frem – giver jo ret til at iværksætte forskelsbehandling på grund af køn. Det er en ejendommelig ting, at man i en lov, der vil tvinge lighed igennem, giver sig selv ret til at iværksætte kønslig forskelsbehandling. Et af kønnene skal favoriseres, det modsatte køn diskrimineres. Midlet er det, man kalder positiv særbehandling af det ene køn – man giver dem fordele – eller direkte kønskvotering, det vil sige en kønslig rationering af tilgangen til de forskellige stillinger.

Nu siger arbejdsministeren, at man hidtil kun, så vidt jeg forstod, har gjort brug af det inden for politiet, men i den betænkning, der foreligger fra undervisningsministeriet, anbefaler man indførelse af kønskvotering og positiv særbehandling for en hel del områder: erhvervsvejledere og, så vidt jeg husker, le-